Не напоїла нас криниця...
її джерельний передзвін
Давно уже не джерелиться,
А лиш відлунює з глибин.
А нам, натомленим космічно,
На перехресті всіх століть,
Лиш дзвонковою і криничною
Одвічну спрагу загасить.
Але нема води в криниці,
Завжди була і от... нема,
їй і самій оце б напиться,
А так стоїть собі німа.
Та хтось її щороку вміло
Фарбує, чистить, догляда,
Неначе вірить,
Вперто вірить:
Іще
повернеться
вода.